

สรจักร

ตัวอย่าง

วิญญาณ กรวณ

กั้งแค้น เคื่องบุ่น

ว้าวุ่น จิตหลอน สักหรณให้...เมื่อความตายมาเยือน

รวมเรื่องสั้นอาถรรพ์เล่ม ๗

ผลงานล่าสุดของ สรจักร ผู้สร้างตำนานเรื่องสั้นขวัญกระเจิง
ศพได้เตียง, ศพข้างบ้าน, ศพทำยรถ, ผีหลอก, ผีหัวขาด และ ผีหัวเราะ

ตัวอย่างงาน

สัจกร

ตัวอย่ง

งานเขียน
กรรม

วิญญานครวญ • สรจักร

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

พิมพ์ครั้งที่สอง : สำนักพิมพ์มติชน, เมษายน ๒๕๕๓

พิมพ์ครั้งที่สาม : สำนักพิมพ์มติชน, กรกฎาคม ๒๕๕๓

พิมพ์ครั้งที่สี่ : สำนักพิมพ์มติชน, กรกฎาคม ๒๕๕๔

พิมพ์ครั้งที่ห้า : สำนักพิมพ์มติชน, พฤศจิกายน ๒๕๕๔

พิมพ์ครั้งที่หก : สำนักพิมพ์มติชน, กรกฎาคม ๒๕๕๖

ราคา ๑๔๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

สรจักร. วิญญานครวญ. พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๕๖. ๑๗๒ หน้า.

๑. เรื่องสั้น 1. ชื่อเรื่อง

ISBN 978 - 974 - 02 - 0806 - 8

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคะนาท, สุพจน์ แจ่มเร็ว, สุชาติ ศรีสุวรรณ, จุฬาลักษณ์ ภูเกิด,
ปิยชนม์ สุทธิทรัพย์, ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, ศิริพงษ์ วิทยวิจารณ์, นงนุช สิงหนะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : กิตติวรรณ เทิงวิเศษ • รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : จุจิรัตน์ ทิมวัฒน์
บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน • บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : พัลลภ สามสี
หัวหน้ากองบรรณาธิการ : สุชัย สุชาติสุอารม • ผู้ช่วยบรรณาธิการ : ไม่น สวัสดิ์ศรี
กราฟิกเลย์เอาต์ : ปณพร อ่อนน้อย • พิสูจน์อักษร : บุญพา มีชนะ
ออกแบบปก : สันติภาพ แสงเด็ก • ภาพประกอบ : Littleblackoz
ประชาสัมพันธ์ : ดังฤดี ศรีโพธิ์

สำนักพิมพ์มติชน

www.matchonbook.com

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) : ๑๒ ถนนเทศบาลนามฤต ประชานิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๒๓๕ โทรสาร ๐-๒๕๔๙-๕๔๔๘

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนามฤต ประชานิเวศน์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๔๐๐-๒๔๐๒

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด ๒๗/๑ หมู่ ๕ ถนนสุขาประชาสรรค์ ๒ ตำบลบางพูด อำเภอบางกรือ

นนทบุรี ๑๑๑๒๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๔-๒๑๓๓, ๐-๒๕๔๒-๐๕๙๖ โทรสาร ๐-๒๕๕๑-๙๐๑๒

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนามฤต ประชานิเวศน์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๐-๓๓๕๓ โทรสาร ๐-๒๕๕๑-๙๐๑๒

Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannaruman Rd, Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึกที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

เพื่อนปกป้องธรรมชาติ ลดภาวะโลกร้อน และส่งเสริมคุณภาพชีวิตของผู้อ่าน

สารบัญ

ตัวอย่าง

คำนำสำนักพิมพ์
คำนำผู้เขียน

๖
๘

กรอทยย...

๑๑

หัตถ์พระเจ้า

๓๔

ผู้ร่วมทาง

๖๑

ผีอำ

๗๓

วิญญาณครวญ

๘๕

เหนือเขียน

๙๓

ลิง ๓ ตัว

๑๐๓

งานประจำ

๑๑๗

อย่าวางใจคน

๑๒๕

จุติ

๑๓๓

ทายาทเศรษฐี

๑๔๕

รูป เวทนา ลังขาร วิญญาณ

๑๖๓

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากห่างหายจากงานเขียนไปนานถึง ๖ ปี สรจักร เจ้าของพล็อตเรื่องหักมุม
สดใหม่ที่ทำให้ใครเลียนแบบได้ยาก กลับมาขโมยจังหวะหัวใจผู้อ่านอีกครั้ง
ด้วยผลงานรวมเรื่องสั้นอาถรรพ์เล่ม ๗ “วิญญาณครวญ” ทั้ง ๑๒ เรื่องยัง
คงกลิ่นอายของความลึนระทึก สมจริง และกระตุกหัวใจเหมือนเช่นเคย

ใครเคยได้อ่านงานของสรจักรมาบ้างย่อมรู้ดีว่า บทสรุปของแต่ละ
เรื่องมักไม่ใช่สิ่งที่ผู้อ่านคาดไว้แต่แรก จุดที่ทำให้เรื่องสั้นของสรจักรโดดเด่น
ก็คือการคาดเดาได้ยาก องค์ประกอบเรื่องสมจริง ซึ่งน้อยนักที่จะได้จาก
เรื่องแต่งทั่วไปในตลาดบ้านเรา ไปจนถึงบทบรรยายของเรื่องที่ไหลลื่น
หากชวนชนลูก ประหนึ่งจะพาผู้อ่านเข้าร่วมประสบการณ์ไหลลื่นไปกับตัว
ละครด้วย

บางเรื่องซุดคันลึกลงไปสู่ความกลัวลึกๆ ที่เราแต่ละคนมี
บ้างกระแทกกระแทกแตกดันมารยาทมนุษย์ผู้ไร้ความจริงใจ
บ้างตีแผ่ความปรารถนาที่ไม่ได้รับการตอบสนอง
บ้างหยิบยกเอาความอยากรู้ อยากมี อยากเป็น อันเป็นธรรมชาติ

ของปู่จนมายั่วล้อ ปรงแต่ง

เกิดเป็นวังวนตันตันหาพาชีวิตตัวละครไปสู่จุดหักเหที่ยากจะหวน
คืนหากไม่รู้เท่าทันตนเอง

ขณะที่บางเรื่องล่อหลอกให้ “คิดมาก” แต่ลงท้ายกลับกลายเป็นชวนหัว
จนยากจะคาดเดา

ท่วงทำนองการเล่าเรื่องเช่นนี้เองที่ทำให้แฟนหนังสือต่างเฝ้ารอจะได้
อ่านผลงานใหม่ของสรจักรใจจดใจจ่อ

การกลับมาครั้งนี้ของสรจักรพาผู้อ่านไปพบเรื่องราวใหม่ๆ ข้อเท็จจริง
ที่คุณไม่เคยรู้หรือมีน้อยคนที่จะรู้ถูกนำมาปรุงให้เข้ากับบรรยากาศของเรื่อง
แต่ง ยากจะหักใจวางหนังสือลงจนกว่าจะอ่านจบ

ฉะนั้นจงอย่ารอช้า หน้าที่ต่อไปจะเป็นเรื่องพิสูจน์ว่า ฉายา “สตีเฟน
คิง เมืองไทย” ที่แฟนๆ มอบให้สรจักรไม่เกินจริงเลยแม้แต่น้อย!

สำนักพิมพ์มติชน

คำนำผู้เขียน

เพราะความคิดถึงคุณผู้อ่าน ซึ่งติดตามและถามถึงผลงานใหม่ของ “สรจักร” อย่างไม่ลดละ ประการหนึ่ง

ผสมความรู้สึกเสียดาย ที่ต้องหยุดงานด้านวรรณกรรมประเภทเรื่องสั้นนานกว่า ๖ ปี ด้วยปัญหาสุขภาพ ประการหนึ่ง

บวกกับความตั้งใจที่จะรังสรรค์ผลงานใหม่ เพื่อสนองตอบความต้องการของคุณผู้อ่าน และฝากผลงานเพิ่มไว้ในวรรณกรรม ประการหนึ่ง

และความสุขใจที่ได้ถ่ายทอดเรื่องราวหลากหลายและสืล้นจากจินตนาการสู่คุณผู้อ่านอีกประการหนึ่ง

เหตุปัจจัยเหล่านี้ ได้รวมตัวกันเป็นแรงขับเคลื่อนที่เปี่ยมพลัง กระพือโหมความปรารถนาที่ยังไม่ยอมจำนนต่อวิกฤตด้านสุขภาพ ทำทนายให้ต่อสู้ด้วยการหยิบปากกาถูกลิ้นลิ้นน้ำเงิน ขนาด ๐.๓ มม. จดบันทึกเรื่องราวที่เลื่อนไหลจากจินตนาการ ลงบนกระดาษเอ ๔ อีกครั้ง

รวมเรื่องสั้น ชุด “วิญญานครวญ” เล่มนี้ เกิดและสำเร็จได้โดยมีกำลังใจจากคุณผู้อ่านเป็นสิ่งหล่อเลี้ยง

บัดนี้ผลงานใหม่ล่าสุด ๑๒ เรื่อง ประจักษ์พร้อมเสิร์ฟแล้ว

ขอให้มีสุขกับการอ่านครับ

สรจักร

ตัวอย่าง

กฤษฎา
ภสจก

กรอypyย...

“ผมกำลังจะตาย”

ผมชอบบอกคนที่มาเยี่ยมเช่นนั้น โดยเฉพาะคนที่ไม่ได้เจอกันมานาน และผมจะสร้างยิ้มระโยยแต่เคร่งขรึมอย่างผู้กระจางแล้วในวัฏสงสาร

ผมยอมรับว่าสุขใจเมื่อได้เห็นผู้มาเยี่ยมแสดงสีหน้าตกใจหรือสงสาร แต่บางรายก็น่าขันเมื่อต้องพลิกบทแสดงอารมณ์เสียใจอย่างฉับพลัน และดูกระอักกระอ่วนไม่สมจริงเหมือนดาราละครรุ่นใหม่ บางคนตีหน้าเศร้า ซักผ้าห่มปลายเตียงมาคลุมให้จวนร้อนเหงื่อแตก หรือให้คำมั่นสัญญาไว้สาระที่คนเสียสติเท่านั้นจึงจะเชื่อว่าจริง เช่น “คุณจะไม่ตาย ฉันสัญญาว่าคุณจะอยู่ได้อีกนาน”

การที่มีคนเสียใจ ช่วยยืนยันว่า เรามีตัวตนอยู่จริงบนโลกใบนี้ และยังมีค่าอยู่บ้าง (แม้จะน้อยนิด) ในสายตาของสิ่งมีชีวิตร่วมโลกด้วยกัน คุณอาจดำผมในใจว่าประสาท แต่ช่างเถอะ เพราะผมเชื่อว่ามึบางคนคิดคล้ายผม หรืออาจคิดไกลกว่าผมอีก เช่น คุณอาจจินตนาการว่าเครื่องบินเที่ยวที่คุณโดยสาร เกิดอุบัติเหตุตกในป่าลึก มีคุณรอดตายเพียงคนเดียวและพยายามหาทางกลับบ้าน แต่เกิดความเข้าใจผิด ตำรวจนำศพคนอื่นไปมอบ

ให้ครอบครัวของคุณทำพิธีทางศาสนาแล้ว พอคุณกลับถึงบ้านพบภาน่า
ยินดี พ่อแม่ลูกเมียและผู้คนมากมายร้องไห้เศร้าโศกกับการจากไปของคุณ
ทั้งที่ก่อนหน้านี้พวกเขาไม่เคยแสดงความรู้สึกในใจให้คุณเห็น

หรือไม่อีกที คุณอาจได้ซึ้งกับคำโบราณที่ว่า “ข้างสาร ฐเท่า ข้างเก่า
เมียรัก”

มันอาจสร้างความสุขใจให้พอควร แต่จุดมุ่งหมายหลักที่ทำให้ผมบอก
ใครๆ ว่าผมกำลังจะตาย คือการระบายออกซึ่งความหวังที่ไม่เคยสมปรารถนา
ใช้ ผมอยากจบชีวิตที่ไร้คุณค่าลงเพียงแค่นี้ การมีชีวิตอยู่เพื่อสนองจุดมุ่ง
หมายของผู้อื่น เป็นเรื่องสุดแสนทรน่าน

ผมทำคุณค่าของตนเองหายไป ไม่ใช่ใช้สิ มันเอาคุณค่าของผมไป...ข้าง
เถอะ อย่างไรเสีย ผมก็ไร้ความภาคภูมิใจในตัวเอง และอยู่อย่างหวาดผวา
ตั้งแต่อายุเพียง ๑๐ ขวบ

นี่ก็ย้อนกลับไปเมื่อ ๖๐ ปีก่อน ผมอาศัยอยู่กับพ่อและแม่ในหมู่บ้าน
ป่าเล็กๆ ริมห้วยน้ำลำตะคอง และมันก็เหมือนกับหมู่บ้านทั่วไปแถบดง
พญาเย็นยุคนั้น ผมไม่เคยรู้จักน้ำประปา ไม่เคยได้รับความสะอาดจาก
เครื่องใช้ไฟฟ้า ไม่เคยลิ้มรสไอศกรีมและน้ำแข็ง ระบบสาธารณสุขที่ทันสมัย
ที่สุดคือบ่อน้ำบาดาลกลางหมู่บ้านที่ใช้ปั๊มชนิดมือโยก ไม่มีสถานี
อนามัย อายุขัยเฉลี่ยของคนในหมู่บ้านไม่เกิน ๕๐ ปี การที่ผมเกิดมาพิการ
ขาสิบข้างหนึ่งถือเป็นเรื่องธรรมดา

เด็กรุ่นใหม่อย่างคุณคงจินตนาการไม่ออกหรอกว่าคนสมัยนั้นมี
ชีวิตอยู่ได้อย่างไรโดยปราศจากรีโมตคอนโทรล โทรศัพท์มือถือทีวี ตู้เย็น
อินเทอร์เน็ต และผมก็ไม่เคยนึกฝันว่าชีวิตจะยืนยาวจนได้มีโอกาสใช้
บริการรถไฟฟ้าใต้ดิน และนั่งรถยนต์ที่มีดาวเทียมช่วยแนะนำเส้นทางการ
จราจร

พ่อของผมชื่อช่วง เป็นพรานขมังอาคมแห่งดงพญาเย็น ชาวบ้านเรียกด้วยความนับถือว่าพรานหมอ พ่อบอกว่าดงพญาเย็น ป่าดงดิบ หนาทึบด้วยพรรณไม้ใหญ่ เป็นส่วนหนึ่งของเทือกเขาพนมดงรักอันสลับซับซ้อนที่ตั้งตระหง่านหลังบ้านผมเอง เดิมชาวบ้านรุ่นปู่ย่าตาทวดเคยขนานนามกันว่าดงพญาไฟ ดงที่ร้อนระอุด้วยคำสาปอาถรรพ์ ดำนานลี้ลับ ผีป่า ผีโขมด เสือสมิง ไข้ป่า และสัตว์ป่าขนาดใหญ่มากมายเช่น เสือลายพาดกลอน กระตัง และช้างป่าหลายโขลง

ดงพญาไฟคือช่องทางผ่านสำคัญระหว่างโคราชกับสระบุรีมาตั้งแต่ครั้งโบราณ ต้องเดินเท้าตามสันเขาบ้าง หรือไหลเขาบ้าง และต้องค้างคืนในป่า ๒ คืน อาถรรพ์แห่งดงพญาไฟได้คร่าชีวิตผู้คนจำนวนมาก เป็นที่ครั่นคร้ามของผู้ที่ต้องสัญจรผ่านไปมา จนเมื่อพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๔ พระราชทานนามใหม่ว่าดงพญาเย็น ความรุนแรงจึงได้บรรเทา

แต่ไม่หมดไป

ผู้ที่จะค้างอ้างแรมในป่าดงดิบแห่งนี้ ต้องมีวิชากล้าแข็ง จึงสามารถรับมือกับอาถรรพ์ดงพญาไฟได้ และพ่อเป็นหนึ่งในนั้น

เพื่อนพ่อเล่าว่าตอนหนุ่มพ่อรูปหล่อ เจ้าชู้ และใจนักเลง และมีอำนาจ เมื่อได้เรียนอาคม พ่อยิ่งเป็นที่ยำเกรง แต่ต่อมาหลังฝึกอาคมซึ่งมีข้อเคลาข้อห้ามต้องถือปฏิบัติมาก มิฉะนั้นอาคมจะเสื่อมและย้อนกลับมาทำร้ายตัวเอง ชายรูปร่างสูงใหญ่ลึกลับดั่งเดิมนั้น ก็เลิกนิสัยนักเลงเลืดร้อน กลายเป็นคนใจบุญ เยียบขีมิ มีวินัย เลิกล่าสัตว์ใหญ่ หันมาจับปลาเลี้ยงชีพ

พ่อใช้หมองเป็นเครื่องมือหาปลา มองเป็นตาข่ายดักปลาผืนเล็กกว่าอวน เนื้อตาข่ายใสจนปลามองไม่เห็น วิธีใช้ก็แค่นำไปขึงขวางทางน้ำก่อนอาทิตย์ขึ้น แล้วไปปลดปลาชุ่มซ่มซำที่ว่ายชนแล้วยังไม่รู้ชะตา ยังมีหน้าพองเหงือกสะบัดเงี่ยงด้วยความโอหังจนติดตาข่าย มองของพ่อมักติดปลาตัวใหญ่กว่าชาวบ้าน เล่าลือกันว่าพรานหมอมีนมตร้พระสังข์เรียกเนื้อเรียกปลา

ผมเชื่อว่าน่าจะเป็นจริง เพราะพ่อถือคละลำเกี่ยวกับการจับปลา เช่นว่าจะไม่วางมองช่วงวันพระ แต่พ่อจะเข้าป่าหาเก็บสมุนไพรหายากและค้างในดงพญาเย็นตามลำพัง สมุนไพรที่พ่อเก็บมีราคาแพง แต่พ่อแบ่งให้ชาวบ้านไปก็มาก ใครในหมู่บ้านป่วยเกินรักษา พ่อจะไปดูไข้และเจียดเครื่องยา ให้โดยไม่คิดเงิน นี่คือที่มาของคำเรียก “พรานหมอ”

ผมเชื่อว่าหากผมมีอาคมเหมือนพ่อคนทั้งหลายจะต้องยกมือไหว้ ไม่กล้าล้อเลียนเรื่องความพิการ

ผมจำได้ดีถึงช่วงเวลาที่ทำให้ผมรู้สึกปลอดภัยและลำพองใจที่สุด คือช่วงที่เดินเคียงข้างพ่อไปตลาดได้เห็นชาวบ้านยกมือไหว้ “พรานหมอสบายดี?” ผมจะพลอยพยักหน้าอย่างไว้เชิง รับรู้ถึงความมีอำนาจและรสชาติของอำนาจ บารมีของพ่อเป็นเกราะกำบังสายตาที่ชอบดูแคลน หากเดินคนเดียวผมจะเป็นแค่เด็กเจ้าเล่ห์หาพิการซึ่งพยายามลบปมด้วยด้วยการโกหกและโอ้อวด

ส่วนเวลาที่สร้างความผูกพันฉันพ่อลูกให้แนบแน่นมากที่สุด คือช่วงเวลาที่พักพาผมเดินลัดเลาะราวป่าไปยังวังปลา บริเวณที่คนในหมู่บ้านพร้อมใจยกให้เป็นแหล่งทำมาหากินของครอบครัวเรา มันอยู่เหนือแหล่งหาลาของชาวบ้านทั่วไป ตั้งอยู่เหนือน้ำ ลึกเข้าไปในดงอันตรายที่คนทั่วไปไม่อยากข้องแวะ พ่อชอบวางมองดักปลาที่นี่ พ่อจะเข้าไปวางมองทิ้งไว้ตอนเที่ยงคืน แล้วกลับมาอนอนบ้าน วันใดผมไม่ดี ผมจะได้รับอนุญาตให้ร่วมทางไปดูพ่อปลดปลา เราต้องออกจากบ้านตั้งแต่ตี ๔ เพื่อนำปลากลับบ้านให้ทันขายที่ตลาดเช้า

แต่คืนใดที่มีเสียงแหลมเล็กดังมาจากป่าที่บันไกลำพัน “กรอยยย...” พ่อจะระวังตัวเป็นพิเศษ นั่งนิ่งในความมืดบนขนเรือน บริกรรมคาถาแล้วกำกราบ ๔ ทิศก่อนจะหยิบย่ามหมอสะพายไหล่ ผมไม่ได้รับอนุญาตให้ติดตามไป

มองของพ่อจะมีปลาใหญ่ติดเสมอ มันเป็นภาพน่าประทับใจที่ได้

เห็นสิ่งมีชีวิตที่อ่อนด้อยกว่า ดิ้นรนหาทางเอาตัวรอดอย่างสิ้นหวัง ผมอยากลงไปปลดปลาในน้ำด้วยตนเอง อยากรับรู้ถึงรสชาติในการเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิต การหิบบิ้นความตายให้กับชีวิตที่ไร้ทางสู้ แต่พ่อไม่อนุญาต บอกว่าการปลดปลาจากมองไม่ใช่เรื่องง่าย ปลาถูกปลาทอมมีเงี่ยงแหลม บักเข้าเนื้อบวมหลายวัน ถ้าคนแพ้อาจถึงตาย ปลาแต่ละชนิดมีวิธีป้องกันตัวต่างกัน ปลาทอมชอบพองเหงือกและชันกระโคงแหลม พร้อมสะบัดร่างทำร้ายถ้าไปแตะตัวมันโดยไม่ระวัง

ผมขอให้พ่อสอนอาคมเรียกปลา พ่อยิ้ม บอกว่าผมยังเล็กและไม่แข็งแรง สิ่งที่ผมต้องทำให้ได้ก่อนคือฝึกว่ายน้ำให้แข็งแรง ถ้าหากยังตะกุกน้ำในท่าลูกหมาตกน้ำ วิชาหาปลาที่ปลอดภัยต่อตัวผมคือการตกปลาริมฝั่ง พ่อทำคันเบ็ดเรียวยาวจากลำไผ่ให้เป็นเครื่องมือคู่กาย สอนเทคนิคการตกปลาพิเศษ เช่นการตีปลาช่อนปลากระสูบโดยใช้เหยื่อเป็น แม้ว่พ่อจะตั้งใจสอนและบังคับให้ฝึก ผมก็เรียนแบบไม่ใส่ใจ เพราะมันธรรมดาเกินไป ลูกพรานหมอย่างผมต้องฝึกอาคมชั้นสูง

เมื่อพ่อไม่สอนอาคม ผมก็แอบฝึกแบบครูพักลักจำ พอให้ได้ชมคนอื่น บางทีก็เอาปลาใหญ่ที่พ่อจับได้ไปอวดโอ้ว่าผมใช้มนตร์พระสังข์เรียกขึ้นมาจากน้ำ

เหตุการณ์ร้ายแรงที่สุดของครอบครัว เกิดอย่างปุบปับในเช้าที่สดใส วันที่พ่อ ยิ้มแย้มปลุกผมตั้งแต่ตี ๔ ถามว่าไปดูพ่อปลดปลาไหม? วันนี้น่าจะได้ปลา มากเป็นพิเศษเพราะเมื่อคืนน้ำหลาก ปลาชอบว่ายทวนน้ำหาแหล่งวางไข่ ผมตาโต กระวีกระวาดลูกตามพ่อไปทันที

เมื่อพ้นบ้านผมมองเห็นแสงตะเกียงหลายดวงเรียงรายเป็นแถว มองเห็นแต่ไกลตามลำน้ำ เสียงไซโยดังเป็นระยะ บอกให้รู้ว่าหลายคนโชคดี ยิ่ง กระตุ้นให้เราสองพ่อลูกเร่งฝีเท้าไปยังแหล่งน้ำของเราบ้าง

เมื่อถึงจุดหมายพ่อยืนมองผิวน้ำด้วยท่าที่พิศหวังและโกรธ ผมมอง

ดูก็รู้ว่าไม่มีปลาติดมองสักตัว เพราะทุนไม่สิ้น ผิวหนังนิ่งสนิท พ่อทิ้งตัวลงในน้ำเย็นเฉียบอย่างช้าๆ ผมนั่งส่องตะเกียงที่ริมตลิ่ง มันเป็นเรื่องที่ผมไม่เคยพบเห็นมาก่อน ตาข่ายพันกันยุ่งแต่ไม่มีปลาติดสักตัว แถมตาข่ายขาดเป็นรูใหญ่กว้างกว่าคืบ เหมือนมีคนดึงปลาใหญ่ออกไปด้วยกำลังโดยไม่สนใจปากปิดร่องรอย

พ่อมีสีหน้าไม่ดี ก้มมองเสร็จก็เดินจ้ำก้นกลับบ้านจนผมต้องวิ่งตาม พ่อไม่พูดอะไรเลยทั้งกับผมและแม่ซึ่งรอเอาปลาไปขายที่ตลาด ใช้เวลาทั้งวันขลุกอยู่กับการซ่อมตาข่ายให้คืนดังเดิม

คืนนั้นอาโชติเพื่อนสนิทของพ่อพาเพื่อนอีกหลายคนมาตั้งวงเหล้าที่ลานหน้าบ้าน ผมไม่เคยเห็นพ่อเมาเหล้ามาก่อน พ่อหน้าแดง พูดเสียงดังว่า มันบังอาจลักปลาของกู คืนนี้กูจะไปวางมองอีก แต่จะซุ่มอยู่จนรุ่ง อยากเห็นหน้าไอ้ฮักที่กล้าหักเหลี่ยมกู เสียงแม่เตือนว่าหากจะค้างในป่าก็น่าจะเลิกลงเหล้า เข้านอนแต่ค่าจะได้มีสตรับมือผีพรายผีโขมด พ่อตอบว่ากลัวทำไมกับผีทางแถว กูค้างกลางดงลึก ๔-๕ คืน ผีปายังทำอะไรกูไม่ได้

อาโชติอาสาไปเป็นเพื่อน แต่พ่อไม่ยอม วิชาผิงยังอ่อน เกิดสิ่งใดขึ้น กูจะเสียใจจนตาย นั่นเป็นคำพูดสุดท้ายที่ผมได้ยินก่อนจะพลอยหลับไป

ผมตื่นก่อนไก่ขัน เอาผ้าผวยคลุมตัว นั่งรอพ่อบนบันได แม่ไล่ไปอาบน้ำล้างหน้า แต่ผมแก้งังไม่ได้ยิน อยากฟังข่าวจากปากพ่อก่อนใคร จนแดดส่องจ้า พ่อยังไม่กลับ แม่นั่งไม่ติด เดินไปบ้านอาโชติเพื่อนรักของพ่อ

เกือบเที่ยง พ่อกลับมาในสภาพนอนหงายบนแคร่ มีผ้าห่มเก่าๆ โขกเลือดคลุ่มมิดหัว ผมร้องโฮ พยายามเดินเข้าไปดู อาโชติบอกให้แม่จับผมไปซังไว้ในห้องนอน อย่าให้เด็กเห็น

ศพของพ่อถูกนำไปตั้งไว้ใต้เรือน อาโชติคงลืมนิเวศน์ว่าโรงกระดานมีรูใหญ่พอที่ผมจะมองดูศพพ่อได้อย่างชัดเจน แปลกที่ผมรู้สึกสงบขณะที่ผ้าคลุมศพถูกดึงออก เนื้อพ่อซีดเป็นสีเทาเหมือนร่างแช่น้ำอยู่นานจนเลือดละลายออกไปหมด ตาทั้งสองเหลือกค้าง ไม่มีรอยแผลขีดข่วนตามร่างกาย